Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. 8 Tdo 974/2020, ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.974.2020.1

Číslo: 37/2022

Právní věta:

Důkazním prostředkem použitelným v trestním řízení ve smyslu § 89 odst. 2 tr. ř. jsou primárně vlastní údaje o telekomunikačním provozu poskytnuté právnickými nebo fyzickými osobami zajišťujícími veřejnou komunikační síť nebo poskytujícími veřejně dostupnou službu elektronických komunikací (viz zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů), opatřené podle § 88a tr. ř.

Pokud procesní strany nepožadují provedení důkazu obsahem těchto údajů, lze vycházet jen z jejich vyhodnocení zpracovaného policejním orgánem, a to na základě postupu podle § 213 odst. 1, 2 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.09.2020

Spisová značka: 8 Tdo 974/2020

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Listinný důkaz, Odposlech a záznam telekomunikačního provozu

Předpisy: § 213 odst. 1 tr. ř.
§ 213 odst. 2 tr. ř.
§ 88a tr. ř.
§ 89 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, uveřejněné pod číslem 7/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. 6 Tdo 580/2019

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. 4 Tz 31/2004 (kolegiem neschváleno)

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 7 To 156/2001, uveřejněný pod číslem

14/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 45/17, N 76/94 SbNU 19

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněné I. G. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. 9 To 64/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 5 T 146/2019.

I.
Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2020, sp. zn. 5 T 146/2019, byla obviněná I. G. uznána vinnou pod body 1. až 5. výroku o vině zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 6. výroku o vině přečinem krádeže podle § 205 odst. 1, 2 a 3 tr. zákoníku, jichž se dopustila ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku s obviněným J. Š., kterého k takovému postupu navedla, ač věděla, že má soudem omezenou svéprávnost a smí nakládat s majetkem a penězi pouze do výše 200 Kč, přičemž podrobnosti jsou uvedeny v popisu skutku v citovaném rozsudku.

2. Za tyto trestné činy a za sbíhající se přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, kterým byla obviněná uznána vinnou rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2018, sp. zn. 89 T 68/2018, byla odsouzena podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému k trestu odnětí svobody v trvání 4 a 1/2 roku, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2018, sp. zn. 89 T 68/2018, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na tento výrok, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

3. Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. 9 To 64/2020, podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodná odvolání obviněných I. G. a J. Š. i poškozené A. P. podaná proti zmíněnému rozsudku soudu prvního stupně.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

4. Obviněná I. G. podala prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. a v něm uvedenému usnesení odvolacího soudu vytkla, že neodstranil vady namítané v jejím odvolání, a poukázala na nedostatky, které spatřovala v tzv. extrémním nesouladu mezi skutkovými zjištěními a soudem provedeným dokazováním.

5. Kromě jiných nedostatků obviněná vytkla především to, že soud prvního stupně provedl důkaz úředním záznamem Policie České republiky o vyhodnocení výpisů z telekomunikačního provozu, i když podle ní nešlo o relevantní důkaz (resp. byl jako takový proveden v hlavním líčení). Odvolací soud se podle obviněné dostatečně nezabýval námitkou, že nebylo možné provádět důkaz úředním záznamem o vyhodnocení výpisů z telekomunikačního provozu pořízeným policejním orgánem v trestním řízení namísto samotných údajů o telekomunikačním provozu. Podle názoru obviněné nepostačovalo, že odvolací soud bez bližšího vysvětlení v odůvodnění svého usnesení jen uvedl, že soud prvního stupně mohl použít výsledky záznamů o telekomunikačním provozu, protože byly opatřeny v souladu se zákonem a byly využity údaje o telefonních číslech a jejich uživatelích, které soud prvního stupně vyhodnotil, aniž by musel mít obsahy komunikací. Obviněná považovala za

nesprávné, že skutková zjištění o tom, kdy a s jakými uživateli telefonních čísel byla v kontaktu, utvářel soud z úředního záznamu, z něhož ustanovoval pachatele trestné činnosti a dovozoval jejich úmysl, ač jej jako důkaz nemohl a neměl použít. Zpráva o zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu může být poskytnuta nejen v písemné, ale i v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový a nepřetržitý přístup k vyžadování informací z databáze účastníků veřejné telekomunikační služby i předávání dat souvisejících s poskytováním telekomunikační služby (viz § 66 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Obviněná poukázala na odbornou literaturu a na to, že požadované údaje o uskutečněném telekomunikačním provozu musí být zachyceny způsobem, který umožňuje pozdější provedení důkazu v řízení před soudem, což však v řízení vedeném proti ní nebylo splněno, neboť nebyla provedena jakákoliv hlasová nahrávka hovorů spolupachatelky s poškozenými, která by ji ztotožňovala. Důkaz, k němuž směřoval příkaz ke zjištění údajů o telekomunikačním provozu vydaný Městským soudem v Brně ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 70 Nt 8342/2018, nebyl v řízení proveden, a v trestním spisu chybí přímý důkaz o relevantním telekomunikačním provozu vztahujícím se k trestné činnosti kladené za vinu obviněné. Proto soud prvního stupně opíral-li se o úřední záznam, který nemůže být důkazem, učinil skutková zjištění na základě důkazu, který v trestním spisu není založen a nebyl řádně proveden.

6. K podanému dovolání se vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství a k námitce obviněné o použití záznamu o telekomunikačním provozu jako důkazu uvedla, že byl proveden v souladu s pravidly spravedlivého procesu, protože byl získán ve shodě s procesními předpisy (viz např. nálezy Ústavního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. IV. ÚS 135/99, I. ÚS 129/2000, III. ÚS 190/01, II. ÚS 291/2000, aj.), neboť informace z něj byly získány na základě řádně vydaného podle § 88a odst. 1 tr. ř. a soudcem odůvodněného příkazu Městského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 70 Nt 8342/2018. K samotnému provedení tohoto důkazu v hlavním líčení státní zástupkyně doplnila, že přečtení úředního záznamu policejního orgánu obsahujícího vyhodnocení podstatných částí zaznamenaného telekomunikačního provozu nelze považovat za nepřípustné, jestliže byl tento důkaz v zájmu rychlosti a hospodárnosti trestního řízení jako listinný důkaz během hlavního líčení předložen stranám k nahlédnutí podle § 213 odst. 1 tr. ř., přičemž žádná ze stran nežádala jeho podrobnější provedení (např. přečtením podle § 213 odst. 2 tr. ř.), ani nevyužila možnost se k němu podle § 214 tr. ř. vyjádřit. Uvedená výhrada tudíž nenaplňuje dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť nejde o vadu či pochybení v podobě např. opomenutého důkazu nebo důkazu získaného a posléze použitého v rozporu s procesními předpisy.

III.
Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud nejprve shledal, že dovolání obviněné je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., podala ho obviněná jako osoba oprávněná podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., ve lhůtě a na místě zákonem stanoveném v § 265e odst. 1, 2 tr. ř.

8. Z obsahu dovolání Nejvyšší soud zjistil, že splňuje i další formální požadavky vymezené v § 265f odst. 1 tr. ř., protože je v něm uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, jaké výroky a v jakém rozsahu napadá. Zabýval se proto tím, zda obviněnou uplatněné důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. byly skutečně obsahově naplněny, neboť jen na podkladě dovolání relevantně opřeného o některý ze zákonných důvodů podle § 265b tr. ř. lze napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející podrobit věcnému přezkoumání.

IV.
Důvodnost dovolání

9. Podle obsahu podaného dovolání je zjevné, že obviněná uplatnila výhrady především proti

procesnímu postupu, neboť vytýkala, že soudy pochybily při provedení důkazu úředním záznamem o zjištěném telekomunikačním provozu podle § 88a tr. ř.

10. Námitky obviněné o vadném provedení důkazu úředním záznamem policejního orgánu o vyhodnocení výpisů z telekomunikačního provozu u hlavního líčení se netýkají právního posouzení skutku ani jiného hmotněprávního posouzení, a tedy nebyly uplatněny v souladu s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť argumentace obviněné, že takový důkaz nebylo vůbec možné provést, a pokud jej soud provedl, nemohl o něj opírat své skutkové závěry, spočívá na výtkách proti procesnímu postupu, jež nelze prostřednictvím žádného dovolacího důvodu namítat. Nejvyšší soud však v této věci, v níž dovolatelka poukazovala uvedenou výhradou na porušení zásad spravedlivého procesu, nejprve posuzoval, zda zmíněný postup soudu odpovídal procesním pravidlům, zejména zda byl namítaný důkaz proveden zákonem stanoveným způsobem.

11. Nejvyšší soud z obsahu spisu shledal, že v posuzované věci podal v přípravném řízení státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně návrh ze dne 7. 8. 2018 na vydání příkazu podle § 88a dost. 1 tr. ř., v němž byly uvedeny všechny rozhodné skutečnosti, zejména, že jde o prověřování ve věci zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku u obou uvedených obviněných, v čem měla tato trestná činnost spočívat a jaké byly důvody pro zajištění výpisu z telekomunikačního provozu u konkrétně uvedených telefonních čísel. O tomto návrhu rozhodl soudce Městského soudu v Brně příkazem k zjištění údajů o telekomunikačním provozu dne 17. 9. 2018, sp. zn. 70 Nt 8342/2018, tak, že podle § 88a odst. 1 tr. ř. nařídil, aby všechny právnické osoby provozující telekomunikační činnost na území České republiky a poskytující telekomunikační služby a další dotčené fyzické a právnické osoby poskytly policejnímu orgánu informace o uskutečněném telekomunikačním provozu u konkrétně popsaných telefonních čísel.

12. Uvedené informace byly poskytnuty Policii České republiky, Útvaru zvláštních činností, Službě kriminální policie a vyšetřování, expozituře Brno, u něhož jsou uloženy ve formátu "XML" na webovém prohlížeči nebo v aplikaci „AnswerReaderLite". Na základě tohoto materiálu vedoucí zmíněné policejní expozitury dohledal použitá čísla vztahující se k projednávané trestné činnosti a tyto poznatky zpracoval dne 11. 7. 2018 do písemného materiálu vedeného pod č. j. UZC-14901-1/ČJ-2018-2825BR, jejž odeslal Městskému ředitelství Policie České republiky, Obvodnímu oddělení Brno-střed k č. j. KRPB-118364-51/TČ-2018-060210. Tyto podklady byly dne 27. 9. 2018 zpracovány oddělením Městského ředitelství policie Brno, 5. oddělení obecné kriminality Brno pod č. KRPB-118364-148TČ-2018-060275-MU do tzv. úředního záznamu (vyhodnocení výpisů z telekomunikačního provozu). Pro úplnost je třeba poznamenat, že z jeho obsahu plyne, jaká komunikace v rozhodném období korespondujícím s dobou, na níž se povolení vztahovalo, probíhala u uživatelů konkrétních telefonních čísel, jichž se povolení týkalo. Z tam popsaného přehledu lze dohledat vzájemné komunikace v rozhodném období, jakož i výpisy z mobilních buněk, jež odpovídají lokalizací místům, kde se obvinění v inkriminované dny pohybovali.

13. Podle protokolu o hlavním líčení ze dne 14. 10. 2019 soud prvního stupně provedl důkaz uvedenými listinnými podklady tak, že je podle § 213 odst. 1 tr. ř. předložil stranám k nahlédnutí, a to kromě jiných i příslušné sdělení, úřední záznam, podnět k podání návrhu na vydání příkazu, příkaz k zajištění údajů o telekomunikačním provozu a úřední záznamy. Strany přítomné u hlavního líčení, mimo jiné i obviněná a její obhájce, se k takto provedeným důkazům nevyjádřily.

14. Soud prvního stupně na základě zmíněného úředního záznamu posuzoval zjištění z něj vyplývající, týkající se telefonních čísel, která užívala obviněná, jakož i telefonních čísel poškozených, s nimiž v rozhodné době komunikovala. Své závěry a úvahy z nich plynoucí pak rozvedl v odůvodnění rozsudku a popsal i ostatní důkazní prostředky a důkazy z nich vyplývající, dále uvedl, jak hodnotil veškeré důkazy, přičemž zdůraznil, že přihlížel jak ke každému důkazu jednotlivě, tak i k jejich souhrnu, a popsal, k jakým závěrům na základě takto komplexního hodnocení dospěl. Odvolací soud

k obdobné námitce obviněné ve svém usnesení konstatoval, že soud prvního stupně nepochybil, jestliže vycházel mimo jiné i z úředního záznamu, neboť mohl použít výsledky záznamů o telekomunikačním provozu, protože byly opatřeny v souladu se zákonem a byly z nich čerpány údaje o telefonních číslech, jejich uživatelích a kontaktech mezi čísly. Rovněž zdůraznil, že podstatou tohoto důkazu tedy nebyly obsahy komunikací, kterých nebylo pro řádné objasnění věci třeba, ale jen přehled o tom, s kým a kde obvinění komunikovali.

15. Nejvyšší soud na podkladě těchto zjištění plynoucích z obsahu spisu nemohl přisvědčit námitkám uvedeným v dovolání, neboť jak orgány přípravného řízení, tak i soud postupovaly zcela v souladu se všemi zákonnými požadavky a plně respektovaly zásady týkající se postupu vyplývajícího z podmínek stanovených zákonem v § 88a tr. ř.

16. Podmínky, za kterých lze uvedený záznam použít, jsou popsány v ustanovení § 88a tr. ř. Nutné je zmínit, že ústavnost § 88a tr. ř. byla v minulosti opakovaně podrobena důkladné revizi, o čemž svědčí nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 24/10 (č. 94/2011 Sb.), ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/11 (č. 43/2012 Sb.), a v nedávné době ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 45/17 (č. 161/2019 Sb.), týkající se problematiky „*Data retention III* (shromažďování a využívání provozních a lokalizačních údajů o telekomunikačním provozu)“, v nichž bylo mimo jiné uvedeno, že „Údaje o telekomunikačním provozu mohou mít mnohdy větší vypovídací hodnotu než znalost obsahu komunikace, a připodobnění k odposlechům je zde proto namístě; provozní a lokalizační údaje zasluhují z hlediska ochrany základních práv podobnou míru regulace.“ Ústavní soud zde rovněž uvedl, že cílem shromažďování provozních a lokalizačních údajů je podle důvodové zprávy jejich následné využití pro odhalování vybrané trestné činnosti podle § 88a odst. 1 tr. ř. Ústavní soud dále konstatoval, že „Všechny uvedené cíle sledují silný veřejný zájem (ochrana bezpečnosti a zdraví obyvatel, ekonomických zájmů státu) a jako takové je lze označit za legitimní. Informace, které uvedené oprávněné orgány z vyžádaných provozních a lokalizačních údajů získávají, jsou nepochybně způsobilé posunout je v jejich činnosti vpřed a nasměrovat je o krok blíže k naplnění uvedeného účelu, ať už je jím (zjednodušeně a obrazně řečeno) objasnění trestné činnosti, nalezení ztraceného seniora či odvrácení teroristické hrozby“.

17. Předpokladem k tomu, aby obsah údajů zaznamenaných o uskutečněném telekomunikačním provozu podle § 88a tr. ř. mohl sloužit jako důkaz, je opatření těchto údajů v souladu se zákonem. I když obviněná výslovně nevytýkala uvedené vady, je pro úplnost vhodné zmínit, že jak orgány přípravného řízení, tak i soudy postupovaly před zajištěním zmíněných údajů v souladu s podmínkami podle § 88a tr. ř., neboť státní zástupce objasnil ve svém návrhu důvody, pro které požadoval vydání příkazu o záznamech o uskutečněném telekomunikačním provozu na telefonní stanice, které užívaly konkrétní osoby, a rozvedl i důvody, které jej k takovému požadavku vedly. Zejména vymezil, že jde o trestný čin podvodu podle § 209 tr. zákoníku, na který dopadá ustanovení § 88a tr. ř., neboť je uveden mezi úmyslnými trestnými činy, pro které zákon umožňuje využít údaje o uskutečněném telekomunikačním provozu. Soudce přezkoumal uvedený podnět a vydal příkaz, který rovněž odůvodnil, a to se zřetelem na to, že cílem v této trestní věci byly provozní a lokalizační údaje, jež měly sloužit pro odhalení trestné činnosti, z níž byla dovolatelka obviněna, tj. aby byly dohledány a identifikovány zdroje adresáta komunikace a dále údaje vedoucí ke zjištění data, času, způsobu a doby trvání komunikace. Tyto údaje byly poskytnuty od právnických nebo fyzických osob zajišťujících veřejnou komunikační síť (viz zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Následně byly zpracovány orgánem činným v trestním řízení, jenž je vyžádal, a podle povahy jejich obsahu je zpracoval do úředního záznamu „o vyhodnocení výpisů telekomunikačního provozu“. Důkaz tímto úředním záznamem soud při hlavním líčení provedl tak, že ho za podmínek § 213 odst. 1, 2 tr. ř. předložil stranám k nahlédnutí. Ani tento způsob provedení důkazu nevykazuje žádné vady, protože soud může posudky, zprávy státních i jiných orgánů a další listiny a jiné věcné důkazy při hlavním líčení předložit stranám

k nahlédnutí. Z povahy uvedeného úředního záznamu je zřejmé, že jde o jinou listinu zpracovanou orgánem činným v trestním řízení, a tedy soud jí mohl provést důkaz postupem podle § 213 odst. 1 tr. ř. Podle protokolu o hlavním líčení žádná ze stran nenavrhla, aby tato listina byla přečtena. Takový postup je ústavně konformní (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 2664/12). Rovněž je třeba upozornit, že podklady, na jejichž základě byly závěry zpracovány do uvedeného úředního záznamu, měl soud rovněž k dispozici a také je při hlavním líčení za podmínek § 213 tr. ř. provedl k důkazu.

18. Ze všech těchto důvodů nebylo možné přisvědčit námitce obviněné o nepoužitelnosti zmíněného úředního záznamu jako důkazu, neboť v případě zájmu obhajoby na získání informací o telekomunikačním provozu u zajištěných konkrétních telefonních čísel bylo možné požádat o provedení důkazu příslušnými podklady, z nichž čerpal policejní orgán při zpracování úředního záznamu, jelikož jsou uloženy ve formátu "XML" na webovém prohlížeči nebo aplikaci „AnswerReaderLite", jak plyne z obsahu tohoto důkazu, čehož se však obviněná v řízení před soudem nedomáhala.

19. Lze proto uzavřít, že pokud soud prvního stupně zjištění plynoucí ze záznamu telekomunikačního provozu zpracovaného orgánem činným v trestním řízení do úředního záznamu přečetl při hlavním líčení v souladu s § 213 tr. ř. a takto získané informace použil jako důkazy, jde o postup, který odpovídá podmínkám, za nichž lze záznam telekomunikačního provozu v rámci dokazování provést a použít. Orgány činné v přípravném řízení i soud dostály svým povinnostem a splnily všechna kritéria pro to, aby mohly být využity informace vyplývající z uvedených záznamů telekomunikačního provozu v tomto trestním řízení jako důkazy. Vycházely proto z § 89 odst. 2 tr. ř., podle něhož může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, mimo jiné listiny důležité pro trestní řízení a ohledání. Důkazem může být prostředek, jímž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, jenž je předvídán příslušným procesním předpisem a který je podle tohoto předpisu proveden. Z důvodů shora popsaných nešlo o důkaz získaný nezákonným způsobem, neboť nebyl pořízen v rozporu s trestním řádem (§ 89 odst. 3 tr. ř.) a soudy se při jeho použití zabývaly se všemi okolnostmi. Přitom nic nesvědčí o tom, že jeho zákonnost byla zpochybněna (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. II. ÚS 291/2000, či ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 190/01, aj.).

20. Nejvyšší soud na základě těchto skutečností při nedůvodnosti výhrady obviněné o vadnosti postupu soudu podle § 213 tr. ř. navíc zdůrazňuje, že obviněnou zpochybněný důkaz nebyl jediným, o který byly závěry o její vině opřeny, neboť ta byla spolehlivě prokázána též jinými důkazy a potřebné údaje o průběhu skutků vyplývaly i z dalších důkazních pramenů (svědecké výpovědi a listinné důkazy), proto tento důkaz sloužil jako důkaz podpůrný, ověřující a dokládající již známé skutečnosti, jak vyplývá i z rozsahu dokazování provedeného před soudem prvního stupně, které bylo velmi obsáhlé (viz přiměřeně i usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 1701/14).

21. Nebylo možné přisvědčit obviněné ohledně vadné realizace důkazů a jejich nesprávného hodnocení, protože nelze soudům přikázat, jakou důkazní sílu mají přiznat jednotlivým důkazům (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 859/13), přičemž soud je oprávněn a zároveň povinen hodnotit důkazy ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. podle svého vnitřního přesvědčení, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 1677/13, či ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 455/05). Soudy v dané věci splnily zákonem stanovenou povinnost řádně hodnotit důkazy (§ 2 odst. 6 tr. ř.), neboť zkoumaly věrohodnost a pravdivost každého důkazu jednotlivě a poté v souhrnu s ostatními důkazy, a to vždy ve vztahu ke konkrétní dokazované skutečnosti. Právo na spravedlivý proces nezaručuje jednotlivci přímo nárok na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale zajišťuje mu právo na spravedlivé soudní řízení, čemuž soudy v posuzované věci dostály, neboť provedly dostatek důkazů za účelem náležitého objasnění skutkového stavu bez důvodných pochybností (viz přiměřeně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 445/06, a ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, či usnesení Ústavního

soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15). Pravidla spravedlivého procesu proto nebyla porušena (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. II. ÚS 2800/11, ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. II. ÚS 1067/10, či ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1326/13, aj.). Dokazování bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., přičemž soudy vyhodnotily důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech v souladu se zásadami podle § 2 odst. 6 tr. ř.

22. Nejvyšší soud se pak zabýval ostatními dovolacími námitkami obviněné a na podkladě přezkoumávaných rozhodnutí a připojeného spisu podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněné jako zjevně neopodstatněné.